

על סכא וסכתא. שהיו עכרים בצעירותם, ועל הוריהם שהיו עכרים כל חייהם. החוקים באמריקה אמנם השתנו, אבל הוריי נשארו עכרים בנשמתם.

יום אחד החלטתי שאני נוסע לשחק בספרד. אבל למזלי, שמואל (שמי לוקי) מחרוכסקי ממכני תל-אביב הגיע לניריווק וחיפש שחקן. הוא שמע עלי והזמין אותי לשחק במשך חודשיים כדי לעזור לקבוצה במישחקי החוץ שלה.

או הייתי מאורס לבחורה כושית שהיתה בהריון בחדש השלישי. שמלוק ראה אותי ביום השלישי, וכבר ביום הראשון שאחרי זה נסעתי לארץ. הבטחתי לאניטה, ארוסתי, שאני חוזר בעוד חודשיים ושנתחנן. חזרתי אחרי שמונה חודשים. או כבר היה לה ילד, שגולד במרס. היא כעסה נורא. היא לא היתה מוכנה לסלוח לי על זה שהשארתי אותה לבד.

באתי לארץ בספטמבר, פגשתי את תמי בךעמי בנובמבר, התחלנו לצאת בפברואר והתאהבתי בה נורא. באותה תקופה הייתי נורא מבולבל. כיום בני הוא בן 6 ואני חולם להביא אותו לארץ. שמו אולסי 3, שם אבי אולסי סיניור, שמי אולסי ג'וניור ושם בני אולסי פייר. כשקוראים בבית "אולסי", שלושתנו עונים. כיום נמצא הילד אצל הוריי, ואני שולח להם כסף ככל חודש. לתמי ולי קשה מאוד. כדי להינשא צריכים להיות ויתורים, וזה לא הוגן שיזיא וותרן לי. כמה שנוגע לי, תמיד היא כל חיי. אין לנו חשבונות משור תפים, ואף פעם לא התעניינתי מי מרוויח יותר. יש לנו שתי דירות נפרדות, אבל אנחנו חיים ביחד. אני מקווה להתחנן.

האמת שיש 80 אחוז מהבעיות הם שלי. פחדתי להתקשר כי ידעתי שאני עומד להפסיק לשחק, ואז זה לא יהיה פייר כלפיה וכלפי הילדים שלא יהיה לי מה לעשות. אני אוהב אותה יותר מדי מכדי לגרום לה שאטחב אחריה בלי עתיד, כי כל מה שאני יודע זה לשחק כדורסל.

לא קורא קישקושים

כיום החיים מתחילים להתברר בשבילי. אני מת על תמי. היא ישרה ונאמה של גבר אחד. היא מאוד חמה ותהייה אמה נהדרת לילדינו. אני מתחנן לפניה שלא תתאפר. היא הרבה יותר יפה בלי איפור.

כיום ברור לי שישאל היא ביתי, גם בלי כדורסל. אני לא זקוק לידידים שלי בארצות-הברית. יש לי כאן אחרים. מה שאני רוצה זה רק חודש בשנה כדי לראות את הוריי. אני נורא מתגעגע למאכלים של אימי. הם לא משהו מיוחד, אבל אני נורא אוהב אותם. האוכל המרוקאי בארץ הוא האוכל היחיד שמזכיר לי את האוכל שבבית — מלא תבלינים, עם ירקות. אני לא אכלן גדול. אני ממריח את עצמי לאכול. אני מסוגל לשכוח לאכול. כשאני אוכל ארוחה גדולה, למחרת אני לא מסוגל לאכול.

כל החיים בארץ זה כמו בפייטון פלייס. נמאס לי כל הקישקושים על סמים. תמי תקבל התנצלות מעיתון שהעז להאשים אותה ואתי בלקיחת סמים, היא גם תקבל כסף. אני החלטתי להתעלם מהעיתונות. אין לי כוח להגיב על כל קישקוש שנכתב.

מישפחתי היא כפטיסטית. אני האמנתי תמיד באלוהים ואחרי שנתיים בארץ החלטתי להיות יהודי. בשבילי זו אמונה שאני מאמין בה ממש, שלווה אצלי בהתרגשות רבה.

אף פעם לא הייתי משוגע על סקס, אבל אני אוהב את נערת. יש אמונה כפלה אחת שאני מאוד מאמין בה: כשאני הולך עם מישהו ברחוב, ועומד עומד לפנינו, אנחנו חייבים ללכת ביחד באותו צד. אני שונא חתולים, בעיקר שחורים. והרבר שאני הכי אוהב זה להיות בחודשי הקיץ הלוהט בלילות של ניריווק.

שולמית יריב

השחקן הערבי שהצטיין בדמותו של

בסרט. אלו יחסים — האלאס! „אגב, הפרק הראשון של הסדרה צולם לפני שנתיים. אחריו השתתפתי עם עמוס לביא בהצגה מחלקה שלוש כיתה אחת. שיחקתי עורר-דין ערבי מעזה, שחיילים ישראלים מכים אותו תוך כדי חיפוש בכגדיו. עמוס לא יכול היה להכות אותי. כל הצגה היו בנינו מבטים כאלה, שהיה ברור שהוא לא יכול להרביץ לי. אלה הרגעים הקטנים

בתוכנית הטלוויזיה זה הזמן הוא הופיע בצבעים טבעיים, כלי איפור, כלי קמח על השיער, כלי ריבור חלכי, רק בעיניים כחולות, קרובות זו לזו, חודרות.

הייתי בטווח בזמן הצילומים. זו הייתה אחת החוויות הגדולות ביותר שהיו לי בחיים. בשביל שחקן, לגלם דמות ראשית בסדרה המשתרעת על פני שלושים שנה, זה חלום. להודוק

מכרם

קורם עור וגידים

כיום שהייתי צריך למות, הסט במלון המלך דויד ראו אותי, מכרם, כפעם הראשונה מתנהג, איום ונורא. צעקתי על כולם, הייתי מבוהל, קיללתי. זה היה מצב שלא היה בשליטתי. כשדליה אטקין איפרה אותי, לא הפסקתי לרדת עליה. אני לא יכול להסביר את זה, הרגשתי שהמוות האישי שלי מתקרב. ניסים דיין, הבימאי, הבין עניין. הוא היה מודע לכל מה שקרה לי מהבוקר, וביקש שישיארו אותי במשך שעה עם לילית לבד.

התחלתי להשתכנע שאני הולך למות, ופתאום השלמתי עם זה. נרגעתי ונכנסתי להרפייה מוחלטת. כלי שארגיש הכניס ניסים את הצוות אל החדר והתחיל לצלם. חזרנו על הסצנה שלוש פעמים. הם היו על סף בכי, הוא מתפרץ בצחוק, ומבצע מעבר חד, כפי שרק שחקן מיומן מסוגל לעשות. אין צורך להציג אותו. השחקן הערבי מכרם ח'ורי כבש בשבועות האחרונים את כל בתי-ישראל בתפקיד מישל עזרא ספרא. הוא סילסל ניגונים על טהרת חזנות-חלב, ובמותו גרם לכמה יהודים להויל דימעה כשרה. ממש כמו בסרטים.

נלה מכרם-יאסיף, ונמשו בבחורות במסיבת. הם דיברו חמש שעות והחליטו להתחתן. אני שמחה שהוא הגיע לרמה כזאת. ואני מצפה ליותר מזה. אמרה.

לפני קהל הצופים בלי דאווניגם של תיאטרון, אלא במימרים של קולנוע — זהו חומר.

הייתי מודאג במיוחד משתי סצנות: בסצנה שבה הייתי צריך לתת לכוכרי, רחמו, את הצוואה, ובזו שבה הייתי צריך למות. יום אחד, באמצע ההסרטה, התחלתי להכין את המוות. כאילו התחילה אצלי המחלה. כבר בכיור בארץ אצל הבן, הכנסתי את האסטמה, כך שבתמונה הקלאסית של

הצוואה נכנסתי כבר לטראנס של התקפת אסטמה. „היחסים על הסט היו מצויינים. ניסים שמר שנהיה ביחד כל הזמן, גם לא בזמן הצילומים. לילית הייתה אדירה. שרה לי אוס-כולת'ס ושלפה כריות מצריות עסיסיות לאללה. עם שני בני בסרט — רחמו ואלבר — עמוס לביא ודויד מנחם, נוצר קשר לכל החיים. לפני יומיים הם באו לראות אותי בהצגה האי. כשנפגשנו, אחרי ההצגה, המשכתי להטיף להם כמו

תינוק בשייח ג'ראח טולד ב-1946 בירושלים המזי רחית. שנה אחריכך עברה מישפחתי לעכו. אביו שימש כשופט-שלום בחיפה בזמן המנדט. אמו למדה בסמינר הראשון למורות ערביות.

„כבר מהבוקר פחדתי למות. הבימאי הבין עניין והשאיר אותי לבד...”

אופי, ועל העיניים — לא כדאי לרבר. בתו קלרה בת ה-6 מתקלחת. ג'מיל בן השנתיים יורד מכירכי אביו במהירות הבוקר, מוריד ומעלה לפצים על השולחן במרץ שקשה לעמוד מולו. התינוקת רולה בת השנה ורבע ישנה בחדר הסמוך, ואשתו ואריעה בת ה-28, יפהפיה, לבושה במיכנסי ג'ינס וטיי-שרט ארום, משכיבה את הילדים. אחר כך היא באה לשבת ליד בעלה ושותי קת. מדי פעם היא זורקת מישפטים קצרים בערבית או בעברית —